

Chương 21

Giết Người Không Chết

D

iệp Khai thốt :

- Các hạ đừng quên trên đời có loại chó săn, cực kỳ thính mũi. Loại đó là khắc tinh của hồ ly.

Tiêu Biệt Ly chột cười lạnh:

- Phó Hồng Tuyết dù có chiếc mũi thính như mũi chó săn, hấn cũng chỉ dùng để ngửi son phấn, chứ không đánh hơi gì khác !

Diệp Khai chớp mắt:

- Tại sao ?

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Tại vì có Thúy Bình !

Diệp Khai cau mày:

- Chẳng lẽ hấn mang Thúy Bình theo hấn ?

Tiêu Biệt Ly gật đầu.

Diệp Khai lại cau mày:

- Chẳng lẽ có Thúy Bình bên cạnh, rồi hấn không tìm ra Mã Không Quần ?

Tiêu Biệt Ly cười mỉa:

- Các hạ đừng quên, cái thích của nữ nhân, là châu ngọc, chứ không phải là một chiếc áo da chồn !

Đến lượt Diệp Khai tắt lý.

Tiêu Biệt Ly bật cười tiếp:

- Thực ra, hiện tại Phó Hồng Tuyết có tìm được Mã Không Quần hay không, việc đó chẳng quan hệ gì đến tại hạ, mà cũng chẳng quan hệ gì đến các hạ ! Hay có quan hệ gì đến một trong hai chúng ta ?

Diệp Khai trầm ngâm một lúc.

Sau cùng, chàng nhún từng tiếng:

- Có điểm quan hệ này !

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Như thế nào ?

Diệp Khai vụt quay mình, ngưng ánh mắt nhìn Tiêu Biệt Ly, từ từ hỏi:

- Tại sao các hạ không hỏi tại hạ là ai ?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Tại hạ có hỏi. Mà cũng có nhiều người đã hỏi rồi !

Diệp Khai tiếp:

- Nhưng bây giờ, sao các hạ không lặp lại câu hỏi !

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Vì tại hạ biết các hạ mang họ Diệp, tên Khai.

Diệp Khai tiếp:

- Nhưng Diệp Khai là con người như thế nào ?

Tiêu Biệt Ly cười nhẹ:

- Theo tại hạ thấy thì, Diệp Khai là con người thích chen vào việc thiên hạ !

Diệp Khai điểm một nụ cười:

- Lần này, các hạ lầm !

Tiêu Biệt Ly chớp mắt:

- Ạ ?

Diệp Khai tiếp:

- Lần này, không phải là việc thiên hạ !

Tiêu Biệt Ly nhìn chàng:

- Không phải ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không phải !

Một lúc lâu, Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Các hạ là ai ?

Diệp Khai cười:

- Thấy chưa ! Thế nào rồi các hạ cũng hỏi mà ! Tại hạ biết lắm !

Tiêu Biệt Ly thở dài:

- Các hạ biết nhiều quá.

Diệp Khai gật đầu:

- Trái lại, các hạ biết ít quá !

Tiêu Biệt Ly cười lạnh.

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ không thừa nhận ?

Tiêu Biệt Ly lại cười lạnh.

Diệp Khai vòng quanh bàn, đến cạnh lão, nghiêng mình, thì thầm mấy câu bên tai lão.

Chàng nói, lão nghe, không một ai nghe lọt, dù có kẻ nào khác ở trong nhà, ở gần bên, cách vài thước.

Tiêu Biệt Ly nghe rồi, thần sắc biến đổi.

Thần sắc của một người bị chấn động mạnh, tâm tư rả rời, cơ thể rả rời.

Chốc chốc, lão thở dài.

Một lúc lâu, lão thốt:

- Đích xác, tại hạ biết quá ít ! Tại hạ lầm !

Diệp Khai cũng thở dài:

- Tại hạ đã nói, mỗi cá nhân đều có lầm lạc ! Không ai tránh được điều đó !

Tiêu Biệt Ly gật đầu:

- Hiện tại, tại hạ hiểu ý tứ của các hạ. Tuy có muộn màng, song nghĩ ra cũng còn hơn là vĩnh viễn không biết gì hết !

Lão cúi đầu, nhìn các quân bài trên mặt bàn, nhếch nụ cười khổ, rồi tiếp:

- Tại hạ vốn tưởng, những vật đó cáo tố với tại hạ nhiều việc, ngờ đâu chúng chẳng nói lên cái chi hết !

Lão đưa tay, sờ rầm, vuốt ve các quân bài.

Bàn tay của lão gầy khô, một bàn tay xương xẩu !

Diệp Khai thốt:

- Vô luận thế nào, chúng cũng bầu bạn với các hạ qua nhiều năm.

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Quả thật chúng có giải trừ cho tại hạ phần nào tịch mịch. Nếu không có chúng, thì tại hạ khó mà trải qua những ngày dài ... Cho nên chúng có lừa tại hạ, tại hạ cũng không oán trách chúng !

Diệp Khai gật đầu:

- Tại hạ hiểu !

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Các hạ hiểu ?

Diệp Khai mỉm cười:

- Dù có bị ai đó lừa dối, kể ra cũng chịu hơn là cam với cái tịch mịch vô cùng !

Tiêu Biệt Ly cười thầm:

- Các hạ quả là người hiểu đời ! Cho nên, được bầu bạn với các hạ, được các hạ ở bên cạnh mình mãi mãi, kể ra cũng rất khoan khoái cho một kiếp người.

Diệp Khai cười nhẹ:

- Đa tạ !

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Tại hạ có muốn lưu các hạ lại đây bầu bạn với tại hạ. Nhưng đáng tiếc là tại hạ biết các hạ sẽ cự tuyệt !

Lão cười khổ, thở dài, bất chợt vươn tay ra, chụp cổ tay Diệp Khai.

Động tác cực đẹp.

Thoạt đầu, lão đưa tay ra, lơ lơ lửng lửng, ung dung. Bỗng lão chộp tay, bàn tay tới đích liền.

Nhưng, cái đích đã đổi thay ngay. Cái đích không còn là cổ tay của Diệp Khai, mà là chiếc hộp gỗ dùng đựng các quân bài.

Diệp Khai kịp thời đẩy chiếc hộp gỗ cho lão chộp, còn chàng thì phóng nhanh ra xa, ngoài ba thước.

Tiếng rắc vang lên, chiếc hộp gỗ vỡ vụn trong tay Tiêu Biệt Ly.

Lâu lắm, Tiêu Biệt Ly ngẩng mặt lên, nhìn chàng, lạnh lùng thốt:

- Các hạ có đôi tay tinh xảo quá !

Diệp Khai cười nhẹ:

- Ấy cũng chỉ vì chúng linh xảo mà tại hạ quyết giữ chúng lại ở cổ tay !

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Chắc cái mũi của các hạ cũng thính như mũi của chó săn ?

Diệp Khai đáp:

- Mũi của tại hạ thì bất khả xâm phạm đấy. Bởi đôi tay của các hạ không mó đến nổi đâu !

Bàn tay ve vuốt các quân bài suốt mấy mươi năm, bàn tay đó đã luyện được một khí công cực mạnh, đâm vào đá, đá cũng vỡ tan, nói gì một chiếc mũi !

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Chẳng lẽ các hạ không muốn lưu lại với tại hạ ?

Diệp Khai mỉm cười:

- Cổ quân bài làm bạn với các hạ mười mấy năm nay, các hạ còn bóp nát chiếc hộp, ai trông thấy mà chẳng rợn mình ?

Tiêu Biệt Ly thở dài, lẩm nhẩm:

- Xem ra, các hạ quả là con người vô tình !

Bỗng, lão tung mình lên, hai chiếc gậy bay theo, chiếc trong tay tả quét một vòng tròn, chiếc trong tay hữu quét ngang.

Hai cái quét đó có oai lựt làm bật một hòn núi !

Gió gậy phát sanh, xoay tròn như trốt lốc.

Diệp Khai đã lên đến trần nhà rồi, chân móc, đầu thòng xuống.

Hai chiếc gậy sắt lại được vung lên.

Từ hai chiếc gậy, bắn ra mấy mươi vệt sáng.

Đoạn Trường châm ! Hai chiếc gậy sắc trắng lóng, bên trong chứa Đoạn Trường châm. Mỗi một mũi châm, giết một mạng người. Số châm bắn ra, đủ giết ba mươi người.

Nhưng, Diệp Khai là người thứ ba mươi mốt !

Chàng vừa phát hiện, chàng biến mất. Nhưng, khi chàng trở lại, thì đến lượt châm biến mất.

Tiêu Biệt Ly đã ngồi xuống chiếc ghế của lão. Mूर्ong tượng lão quan sát mấy mươi mũi châm, bay về phương hướng nào, có cắm vào đâu chăng.

Trong vòng mấy mươi năm qua, lão chỉ thất bại lúc phóng châm hai lần.

Lần thứ nhất, mười tám năm về trước, tại Mai Hoa Am. Sau lần đó lão không tin là còn tái diễn thất bại, dù chỉ một lần thôi !

Bây giờ, lão thất bại ! Lần thứ hai, thất bại.

Sự thất bại tái diễn.

Lão mất cả tự tin !

Diệp Khai như từ cung trời, nhẹ nhàng đáp xuống, ngồi vào chiếc ghế cũ, đối diện với Tiêu Biệt Ly.

Không gian trở lại bình tĩnh, không còn gió gậy, không còn độc châm.

Mूर्ong tượng chẳng có gì vừa phát sanh.

Thời khắc trôi qua ... trôi qua.

Không rõ được bao lâu, Tiêu Biệt Ly thở dài thốt:

- Tại hạ có nhớ, đã có người hỏi các hạ một câu. Tại hạ cũng muốn hỏi một câu tương tự.

Diệp Khai gật đầu:

- Các hạ cứ hỏi !

Nhìn thẳng vào mặt Diệp Khai, Tiêu Biệt Ly gần từng tiếng:

- Các hạ thực sự, có phải là người không ? Có đúng là người không ?

Không người thì là gì, chẳng lẽ là thú ?

Không, Tiêu Biệt Ly không có ý tưởng đó. Theo ý, Diệp Khai phải khác người, hoặc giả, chàng là thần, hoặc giả, là quỷ là ma !

Rồi, không đợi chàng đáp, lão tiếp luôn:

- Tại hạ ba lần xuất thủ, nếu là người, thì không có người nào tránh khỏi !

Chỉ có quỷ thần mới tránh khỏi !

Tâng bốc đối tượng, là gián tiếp khoa trương cái tài của lão. Chỉ có những bậc siêu phàm mới tránh khỏi thủ đoạn của lão !

Như vậy, lão là đối tượng của bậc siêu phàm.

Diệp Khai thốt:

- Tại hạ hiểu !

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Tại hạ muốn các hạ phải chết.

Diệp Khai khoát tay:

- Các hạ khỏi cần phải giải thích.

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Tại hạ xuất thủ ba lần, không lần nào các hạ hoàn thủ !

Diệp Khai điềm nhiên:

- Tại sao tại hạ phải hoàn thủ ? Các hạ muốn cho tại hạ phải chết, chứ tại hạ có muốn cho các hạ chết đâu ?

Tiêu Biệt Ly cau mày:

- Tại sao ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Chẳng tại sao cả !

Đoạn, chàng cười, tiếp:

- Các hạ có thể ở đây, tiếp tục khai thác kỹ viện, tiếp tục vọc các quân bài, tiếp tục uống thứ rượu đặc biệt !

Tiêu Biệt Ly nắm chặt hai bàn tay, đảo mắt mấy lượt, từ từ thốt:

- Trước, thì tại hạ có thể làm như vậy, vì tại hạ có mục đích, tại hạ bảo hộ Mã Không Quần. Tại hạ chờ người đến giết lão !

Lão nhăn mặt, tiếp luôn:

- Bây giờ, tại hạ đâu còn tiếp tục lối sinh hoạt đó nữa được !

Lão thở dài.

Diệp Khai thốt:

- Việc của các hạ, tùy tiện các hạ thu xếp, tại hạ không có ý kiến gì !

Chàng đứng lên quay mình, ung dung bước đi, đầu không quay lại.

Chàng không lưu lại, Tiêu Biệt Ly phải lưu lại, ít nhất cũng trong một thời gian ngắn !

Diệp Khai ra khỏi nhà rồi, Tiêu Biệt Ly bật rung người lên.

Rung như người nằm mộng ác chợt tỉnh. Khi tỉnh rồi lại run sợ hơn trong mộng.

Một lúc sau, lão chụp các quân bài vung mạnh tay, quăng qua cửa sổ.

Bài văng đi, lệ rơi xuống theo.

Lão không còn lý do ở lại Biên Thành nữa, bởi Mã Không Quần đã đi rồi.

Lão không thiết sống nữa, bởi bao nhiêu mưu đồ đều đổ vỡ !

Lão còn can đảm bắt đầu làm lại chăng ?

oOo

Đêm tàn.

Vân đông nhuộm trắng một phương, màu đen thu dần, nhạt dần ...

Lửa đã tắt từ lâu, một vài đọt khói nhỏ còn vương vấn trong sương sớm như luyến tiếc một oai lực hải hùng vừa tàn diệt.

Oai lực của lửa, lửa mang luôn oai lực của Vạn Mã Đường, hoàn thành công cuộc bể dâu thường hữu.

Người chữa lửa đã ly khai hỏa trường, còn lại vùng tiêu thổ thê lương.

Diệp Khai đứng trên gò cao nhìn xuống vùng tiêu thổ, bồi hồi.

Bên cạnh chàng là Tiểu Hồ Tử. Chàng nhìn nó bồi hồi.

Chàng nắm tay đứa bé, đưa nó đến một địa phương. Cho nó chôn vùi đi niềm cừ hận lẫn thống khổ tại địa phương đó.

Chàng muốn khi nó trưởng thành, thì tâm lý nó chỉ chứa đựng tình thương, không mấy may cừ hận.

Chàng nghĩ, không có gì thê thảm bằng cừ hận lưu luyến vạn kiếp.

Những cuộc bể dâu, chỉ để cho tạo vật an bày.

Nơi đó có bia đá, vết đao trên bia vẫn còn. Nhưng huyết lệ đã phai màu.

Diệp Khai nắm tay đứa bé, quỳ xuống trước mộ bia.

Một cuộc đối thoại diễn ra giữa chàng và đứa bé:

- Đây là nơi yên nghỉ cuối cùng của bằng hữu phụ thân người. Người hãy ghi nhớ điều này, vĩnh viễn ghi nhớ, là không nên gây thù kết hận với con cháu người ta.

- Tôi nhớ.

- Người dám phát thệ ghi nhớ mãi ?

- Tôi xin thề !

Diệp Khai mỉm cười.

Chưa bao giờ chàng cười được vui như hôm nay.

Cuộc đối thoại tiếp tục:

- Ta biết, người còn là một đứa bé.

- Tôi muốn đi tìm gia gia tôi, thơ thơ tôi. Ông đưa tôi đi không ?

- Đương nhiên là đi.

- Ông có thể tìm được họ chứ ?

- Người nên nhớ, chỉ cần người có tin tưởng. Con người có tin tưởng, là không có việc gì không làm được !

Tiểu Hồ Tử cười.

Một nụ cười đầy triển vọng ! Triển vọng cầu tiến trên con đường chánh nghĩa.

Sau đó, Diệp Khai trở về thị trấn.

Thái dương bắt đầu nhả nóng, như ngày qua, như ngày kia.

- o O o -